

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY FRANÇOIS DE NION

Ο ΕΡΟΣ ΤΟΥ κ. ΝΤΕ ΓΚΑΣΕ

«Ο Ζαν ντε Γκασέ, καθώς άνοιξε την πόρτα του δλιάνθιστου κήπου γιά να κάμει τόν προωτό τον περίπατον έβρουωσε τό σιγήθος τον νά φουσκώη από έντυχία μπροστά στό θαύμα αυτό της άνοίξεως του άντικριου μπροστά του. Έπρωξώθησ αργά προς τό μικρό γειτονικό δάσος μ' ένα χαμόγελο ίξανοποιώσεως στό χέλιη τον. Μ' όλα τιά σαράντα πέντε χρόνια του έβρουωθε τόν έαυτό τον γένον άκόμη. Κ' ήταν άλήθεια αυτό γιατί έβρουωθε την καρδιά του άνοιχτή άκόμη στον έρωτα. Πρό καιρού μάλιστα καθώς συνάντησε στό δάσος, μιά χαριτωμένη νέα έβρουωσε μιά μεγάλη ταραχή μέσα τον και από τότε κάθε μέρα οδηγούσε τα βήματά του προς τό σημείο όπου την είχε προκοιτανάησει με την προσδοκία ότι θα τη συναντούσε και πάλι.

«Ο κ. ντε Γκασέ είχε παντοεπτή πολύ μικρός, από έρωτα. Έγασε όμως γοήρσοα και ξυφριζά τη γυνίκα τον από τη γέννηση ενός αγοριού και είχε σιγήη από τότε, από άνάγκη γιά ξεχάση έκείνην που ελάττωσε, στίς ερωτικώσεις και τίς άγονίες του ιδιοκτήτου άλλων που τρέχον στίς ίσποδομίες. Και έτσι περνούσε ό καιρός, χωρίς ούτε μιά άποψη τούχα γνή φανή άκόμη στό καρτάρι μιλίά του, ούτε στό μουστάκι τον και τό κορμί τον, χωρίς στό σπόδ που τό έγγίμαζαν, διατηρούταν άκόμη ορθό και λυγρό οά νέον είκοσι πέντε χρόνων.

«Αλλά ένα χρόνο τώρα, από τότε που ήρθαν γιά εγκατασταθόν στό γειτονικό κτήμα οί Μενφρονά, από τότε που γιά πρώτη φορά συνήτησε στό δάσος την δεσποινίδα Έλένην Μενφρονά, οάν λευκό όσασμα, δεν τόν άπασχολούσε άλλο από τη σκέψη ότι θα μπορούσε να την πάρη γυνίκα του. Ήταν βέβαιος ότι δεν θα του ήρογότο άν την έζητούσε. Και τόσο πολύ ήταν έρωτευμένος με την Έλένη που μόλις έδοσε σημάσια τό γεγονός της άναχωρήσεως του γυιού του γιά την Κίνα, όπου έκοποθετήη άκόλουθος στην έκεί Προσβάει, κ' ούτε κών έπρόσθεσε ότι ή Μις Μόντ, ή καλύτερη του φρονιά που έτοιμάζονταν να τρέξη γιά τό μεγάλο έπαθλον, κοιτούήησε κατά την προπόνηση της.

«Έκεινο τό πορό ή Έλένη ήταν στο δάσος. Μόλις είδε τόν κ. ντε Γκασέ τού φώναξε από μακρότα.

— Έπήρα σήμερα πορώ—πορώ κ' είδα που έτρωχαν τ' άλλα. «Ο Νόρφοκ είναι ύπέροχος!

«Ο κ. ντε Γκασέ, έδωνοιάστηκε όχι γιά τό κομψόμένο που έβαναν στο άλλο γόν του αλλά γιά τη λάμψη των μαγοαγατέριων δοντιών της Έλένης και γιά τη χαρά του γαιογέλιου της. Την κοιτούσε προσεχτικά, όπως θαυμάζει κανείς ένα κομψότεργημα και στό μάτιον του έλαμπε ένα είδος είννομοσήνης που ήταν φτιαγμένη τόσο όμοία και τόσο άξιαγαλητή.

Καταλάβαινε έν τούτοις ότι ήταν καιρός πιά να μιλήη γιατί κ' έκείνη άορισεν γιά τόν κωτάξη με παιγιδώρικα μάτια, κοιλανομένη και συναισθανομένη πόσο τόν σιγκιρούσε.

«Ο κ. ντε Γκασέ νόηησε:

— «Ο κύριος, πάτερσ: οα είνε στό σπίτι;

— Μάλιστα. Κάνει καιτι λογαριαμούς στο κούκι. Άκουσα τό κουνούη της πόως σας, κατάλαβα ότι θα είστε οείς κ' έβγήκα να οαξ συναντήσω.

— Τί καλή που είστε! Μαντέετε ποώς μου έπεσε χθές απ' τόν ουρανό... ή μάλλον απ' τόν άλλο κόσμο;

— Απ' τόν άλλο κόσμο;

— Ναί. «Ο Ρομπέο, ό διπλωμάτης μου. Άν τόν περίμενα παρά ύστερα από ένα μήνα...

— Θα εύχαρισθώ πολύ να τον γνωρίσω.

— Θα οαξ ζητήσω την άδεια να τόν φέρω αύριο σπίτι σας.

«Ο κ. ντε Γκασέ έσώπασε μιά στιγμή γιά να δοση περισσότερη βαρύτητα στη φράση του, έπειτα με κάλοιο τρέμουλο στη φωνή του και τιά μάτια τον καρφωμένα χάρη άορισεν:

«Ο Ρομπέο οέ λίγο πρόκειται να προαχθή οέ γραμματέα πορεβείας—συνεπώς ή καρτέρα τον είνε έξησφαλισμένη. Σήμερα είνε πιά άρτους. Μπορώ να ήην άπασχολήημαι πιά μαζί του.. Αυτό μ' έβανε ν' άποφασίσω να κάνω κάποιο διάρημα στον πάτέρα σας, τό όποιοι άλλως τε φωτάζομαι ότι θα περιμένη...

Χωρίς να τό θέλη έσώπασε τιά μάτια τον γιά να δη τί έντέπλωμο είχεν κάνει στην Έλένη τί λόγια του. Έκεινή έμνε άκίνητη, είχε γυνή κατακόκκινη και τό μικρό της χέρι έτρωμε πάνω στη λαβή της όμπρέλλας της.

«Ο κ. ντε Γκασέ έβρουωσε άκατανίκητη επιθυμία να πύση αυτό τό χεράκι, να της πη πόσο την αγαπούσε, να την φωτήη άν ήθελε να γινή γυνίκα του. Έβλεπε ότι ή στιγμή αυτή ήταν μοναδική και θεία. Και θα έτολούοσ άν ήταν πιά νέος. Αλλά στην ηλικία του οί άνθρωποι είναι ντροπαλοί. Κ' έσώπασε τρέμον και δειλός οά νάταν παιδι δεκάξη χρόνων.

«Η Έλένη είπε, πολύ απλά, με την γαλήνια επιδειξίότητα των άξέβγαλτων κοριτσιών.

- Έξορετε πόσον είμαστε πάντα έντυχεις όταν οαξ βλέπομε.
- Οισπόν, αύριο. Άν θέλω ν' άνησυχώσω τώρα τόν πάτέρα σας.
- Φεύγετε από τώρα!

Συνάντησε στο δάσος τη διδα Έλένη Μενφρονά.

— Τί χαριτωμένη που είστε! Τί καλή!

— Ναί, βέβαια! Ήταν και καλή κ' εύγενική και χαριτωμένη. «Ο κ. ντε Γκασέ τόλεγε και τό ξανάλεγε στον έαυτό τον γνωρίζοντας σπίτι του, έντυχης και άνυπόμονος να περάση αυτή ή νύχτα. «Ω! Πώς είχε κοκκίσει που άλλον ή αγαπημένη τον! Βέβαια, είχε καταλάβει καλά τη σημασία των λόγων του...

***

Καθώς έμπαιναν την άλλη μέρα, ό κ. ντε Γκασέ με τό γυνί τον στο σαλόνι των Μενφρονά, ήσαν την Έλένη να τοποθετή όσοσερά λουλουδία μέσα στό βάζο. Άν τους περίμενε άκόμη και δεν είχε άκούσει να σταματάη στην πόρτα τους τό άμάξι των ντε Γκασέ. Η κοπέλλα βοισκόταν με μιά όμπλα, με γυνιά τιά μισότα της και τιά μαιλίά της δεμένα με μιά τριανταφυλλία κορδέλλα. Έτσι γεκλιζέ ήταν πούρημα ύπέροχη.

— «Θέ μου, κελιάησε ή Έλένη χαριμένη, να με συγχωήτε μιά στιγμή...

«Κ' έτοιμάστηκε να φύγη.

— Άφήστε, αφήστε να οαξ σιγήσω έτσι στο πεταχτό τό γυνί μου... και να οαξ ζητήσω σιγήση που έσοκήρησε οάν μπόμπλα...

«Η Έλένη κοκκίησε πούτα πολύ, οάν παλαούνα, κ' έπειτα άμέσως έγινε κατάξωμη. Έν τούτοις χωρίς γνυτοσιμνωτηφία έσώπασε τιά μάτια στο Ρομπέο. Τά βλέμματά τους συναντήησαν γιά λίγα δευτερόλεπτα. Έπειτα ή Έλένη με χαριτωμένη ελαφρή ύπόκλιση έκκλιση τη πόρτα και έξηφρασίθη.

«Ο Ρομπέο φώναξε:

— Θε μου τί όμοία και γοητευτική που είνε!

— Βοίσκες;

— Καταλαβαίνω τί με αφήσατε που άλλον να ύπονοήσω με τιά λόγια οαξ αγαπήτε μου πατέρα. Σας βεβαίω ότι άν αυτή ή κοπέλλα οαξ άόση, όπως άντέληφθην, είμαι έτοιμος να δώσω πλήρη τη σιγκατάθεσή μου στο στέδι οαξ...

«Έκεινη τη στιγμή έμπανε ό κ. Μενφρονά, με άπλομένα και τιά όνά του χείρα.

— Η κοροήια μου μου έμύησε, αγαπήτη μου κ. ντε Γκασέ... τιά εκατάλαβα όλα. Σέοτε τί σεβασμό και τί άγάη τρέφει γιά οαξ... έπίσης έξωο καλά τί άξίζει ό γυνίς οαξ... Ποέπει να μιλήσομε με ειλκρινεία, ή; Άς περιμένουμε λίγο να δομε άν τιά παιδιά ταιριάξον μεταξύ τους και έπειτα...

«Ο κ. ντε Γκασέ έκνύταξε τό γυνί τον τιά μάτια του όποιοι λαμποκοπούσαν από έντυχία και χωρίς ούτε μιά λαρωματιά στί χέλιη, έβρουωσε να τελειώνη πιά ή άφωσία της καρδιάς του.

— Σας έγαμιστώ πολύ, αγαπητή κύριε, είπε, γιά τιά καλά σας αιδήματα άπέναντι του Ρομπέο. Έπιτρέπατε τον να έρχεται εδώ κάθε μέρα γιά να γνωσιτονη καλύτερα τιά παιδιά μας... Έλπίζω ότι θα συμφωνήσουν και ότι θ' άόση ό ένας στον άλλο. «Ο Ρομπέο είνε καλό παιδι...

Και έπρόσθεσε με άπλότητα:

— Και ή δεσποινίς Έλένη αξιολάτρευτη κοπέλλα!..

*

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΙΡΑΣ

Σ' ένα γαλλικό περιοδικό δημοσιεύεται τό έξής χαριτωμένο ανέκδοτο:

«Η σκηνή λαμβάνει χώραν στο Λουδίνον. Βρέχει τρομερα. Ένας κύριος που φαίνεται βιαστικός, πηδάει ο' ένα άμάξι και διατάζει τόν άμαξά να τόν οδηγήση στην ΆΒενιου—Ροάντ. Στο δρόμο όμως άντιλαμβάνεται ότι... έλησμόνησε τό πορτοφόλι του στο σπίτι του. Τί νά κάμει τώρα;

Το άμάξι σταματά στην—ΆΒενιου Ροάντ. «Ο κύριος κατεβαίνει και λέει στον άμαξά:

— Μου δίνεις οέ παρακαλώ τιά σπέρτα σου;... Προηγουμένως μου έπεσε κατά λάθος μιά λίρα μες τιάμαξί σου.

Πριν τελειώση όμως καλά—καλή τη φράση του, ό άμαξάς... έδωσε μιά καμουταικιά στάλογά του και... από δω πάν κ'οί άλλοι!

Είχε πιστέψει: ό βλιάκας, την ιστορία της λίρας κ' έφρόντισε να τό σκάση γιά να την τσεπώση κατόπιν!..